O štirinajstem slovenskem natečaju za najboljši haiku

Na štirinajstem slovenskem natečaju za najboljši haiku je sodelovalo 197 avtoric in avtorjev iz 20 držav (s 4 celin) s skupno 1.072 haikuji. Iz Slovenije je prispelo 537 (50%) haikujev, iz Hrvaške 173 (16%), s Poljske 97 (9%), iz Srbije 83 (7,7%), druge države pa so zastopane s 6 do 38 haikujev, in sicer: Avstralija, Belgija, Bolgarija, Bosna in Hercegovina, Brazilija, Črna gora, Francija, Grčija, Izrael, Indija, Makedonija, Nemčija, Nova Zelandija, Romunija, Velika Britanija in Združene države Amerike.

Haikuje v drugih jezikih je v slovenščino prevedla Alenka Zorman, prevode je lektorirala Manica Baša. Komisija za izbor je tokrat drugič delovala v sestavi: Edin Saračević, Silva Trstenjak in Alenka Zorman.

Komisija je izbirala in izbrala haikuje zlasti po naslednjih merilih: izvirnost, doživetost haiku trenutka, poetičnost, univerzalnost, življenjska resnica; oblika haikuja (5-7-5) je bila za komisijo manj pomembna od vsebine. Izbira ni bila lahka, saj pri ocenjevanju poezije ni možno uporabiti metra, ure … Na splošno je mogoče ugotoviti, da je haiku v svetovnem merilu zelo razširjena in priljubljena zvrst, vendar pa je motivika precej izpeta; težko je o cvetici, metulju, drevesu, oblaku itd. zapisati nekaj, česar ne bi »odkril« in podobno zapisal kdaj prej že kdo drug.

Ugotovila je, da kvaliteta ni sorazmerna s količino prispelih haikujev; med njimi je mnogo haikujev, ki vsebinsko ne ustrezajo tej pesniški zvrsti. Poleg tega so nekateri avtorji na natečaju sodelovali kar s kopijami posamičnih haikujev in nizov, ki so jih poslali na natečaje v preteklih letih. Komisija se je srečala še z enim pomembnim vprašanjem: kako obravnavati in upoštevati haikuje, ki so vsebinsko (tudi oblikovno) ustrezni in so prišli v (naj)ožji izbor, a so bili predhodno objavljeni na spletu – na javnih pesniških portalih, na katerih so že bili deležni ocene in izbora uredništva, ocen bralstva itd. Odločila se je, da take haikuje uvrsti v izbor, vendar z ustreznim pripisom, kje so bili objavljeni (v razpisu natečaja ni bilo izrecno določeno, da smejo avtorji sodelovati le s haikuji, ki še nikjer, tudi ne na spletu, niso bili objavljeni).

Komisija je soglasno izbrala 97 haikujev oz. 9% od vseh. Podelila je tri nagrade posamičnim haikujem, eno nagrado za cikel šestih haikujev, 22 pohval, za objavo v reviji Apokalipsa pa je izbrala še 66 haikujev.

Zahvala vsem, ki so sodelovali na natečaju, avtoricam in avtorjem izbranih haikujev pa iskrene čestitke!

Alenka Zorman v imenu komisije

KAPLJANJE ČASA

(utemeljitev nagrajenih haikujev 14. natečaja)

Prva nagrada

Svojom zrelošću
suncokret izgubio
putanju sunca

z zrelostjo
je sončnica izgubila
sončevo pot

Đermano Vitasović, Hrvaška

Sončnica se v svoji mladosti (v fazi dozorevanja) obrača za soncem. Ko dozori »povesi glavo«. S svojo polnostjo, v izobilju, gleda le še »navzdol«, v zemljo, v materialno.

Za pesnika je spoznanje o mirovanju – o zaustavitvi sončnice – eksistencialno. A ne gre samo za pesnika, gre za človeka kot takega, ki se hitro zadovolji z doseženim – z akumulacijo določene količina »sonca«, določene količine »energije«, denarja …
Po drugi strani pa je sončnica zelo modra, saj upošteva naravne zakonitosti, naravne ritme. V naravi je čas gibanja in je obdobje mirovanja, tišine, počitka, premišljevanja … In iz tega »mirovanja« se (po navadi) rojeva haiku.

Današnji človek se ne zna ustavljati. Naprej naj bi nas gnala (le) nenehna rast BDP-ja, rast gospodarstva, širitev na nove trge. Finančna, gospodarska, družbena kriza nas opozarja, da živimo na planetu, ki ima omejene vire. Če ne bomo znali ustaviti zapovedane (gospodarske) rasti, se nam lahko zgodi polom. Ne le, da bomo izgubili »ekliptiko«, lahko celo radikalno iztirimo.

Kaj bi se zgodilo če se sončnica ne bi ustavila? Verjetno bi nakopičeno energijo v semenih začela trošiti. Morda bi se celo zlomila. Sončnica pozna pravo mero, pravi trenutek, ve, kdaj se je potrebno ustaviti.

Seveda nam haiku (kot metafora) pripoveduje (tudi) o človeku, o človekovem gledanju sonca. Egipčani niso po naključju častili Amon-Ra. Platon v svoji *Državi* sonce postavi za simbol ideje Dobrega – najvišje ideje. Lahko bi rekli, da z mirovanjem sončnica »sledi« ideji Sonca …

Zahodni človek, »globalni človek«, omamljen od produktov tehnike, se predaja predvsem telesnim užitkom. Bolj malo je pogledov, ki so usmerjeni »navzgor«, »k soncu«, k vrednotam kot so pravičnost, enakopravnost, rado-vednost …
Haiku, ki je nastal iz tišine, mirovanja, polnosti (praznine), v sebi združuje napetost negibnosti in mogočno tirnico kroženja Zemlje …

Edin Saračević

Druga nagrada

Nos potopim
v potonikin cvet:
tako blizu je bog?

Beti Malinovič, Slovenija

Za haiku lahko rečemo, da je poskus artikulacije človekovega doživetja Absoluta, Boga, Narave …, kakorkoli pač poskušamo imenovati (To) Neizrekljivo, Celoto, Vesolje … Od tod verjetno eno od pravil, da v trivrstični pesmi neposredno z besedo ne omenjamo čustva, »bistva«, o katerem naj bi haiku (spre)govoril. Za vsako pravilo pa lahko najdemo izjeme – ena je tudi nagrajeni haiku. Pesem govori o Bogu in besedo tudi jasno zapiše. A katera pesem (sploh, ko imamo v mislih haiku) ne govori o Bogu, o Človeku?! Ali bi bila lahko pesem (tako dobro) napisana, brez eksplicitne uporabe besede Bog? Verjetno ne. Ali pa z drugo besedo: ne bi dosegla enakega učinka.

Umetnost naj bi presegala iluzije ali vsaj pomagala človeku pri spoznanju, da sta človek in Bog eno, da med Človekom in Naravo ni razlike … Haiku se napaja prav v takšnih trenutkih, v spoznanjih – natančneje povedano v doživetjih Eno-sti Človeka-Narave oziroma Človeka-Boga. Tako blizu je Bog – v naravi, tako blizu je v meni, v mojem sámo-zavedanju, v preskoku od iluzije, da jaz sem (nekdo), do spoznanja, da je »jaz« le moj pogled na svet, pogled z neke, na videz fiksirane točke …

Od nekdaj so poznali in upoštevali pomembnost in primarnost nosa-vonja: pri religioznih obredih, v kulinariki … Tudi slovenski jezik pozna izraze, ki povedano potrjujejo: »ne vidi dlje od svojega nosa«, »vidi se mu na nosu, da laže«, »ves čas je imel resnico pred nosom«, »nič mu ne diši« … Z nosom/vonjem prepoznavamo (metaforično izražamo) bližino česa, pa tudi celo paleto čustev: od najlepših (»za-dišati«) do neprijetnih (»smrdeti«).

Vse našteto se kaže v nagrajenem haikuju. Pesnica je potopila nos, a … v naslednjem trenutku se je v celoti potopila oziroma jo je vonj preplavil … Ko je zopet priplavala na površje, je bila edina misel: tako blizu je bog? Ves čas (ji) je bil pred nosom, a ga ni opazila, dokler se ni prepustila potoniki, Naravi …

Edin Saračević

Tretja nagrada

ulična lampa
u kapima kiše prah
noćnih leptira

cestna svetilka
v dežnih kapljah prah
nočnih metuljev

Boris Nazansky, Hrvaška

Ta neutrudna igra svetlobe in teme! Prve dežne kaplje, ki so zacvrčale po vroči svetilki ... Nočni metulji se drenjajo okrog svetlobe, nekateri celo umrejo, ker se preveč približajo in se scvrejo. Dežne kaplje poberejo njihov prah in s sabo odnesejo njihovo življenje – smrt. Luč bo svetila še naprej. Umetna vroča luč! Mesec je ob njej neviden ...

Sčasoma tudi nas več ne bo, ker se bomo spremenili v prah... mogoče pa smo že zdaj prah? Ne, zaenkrat smo samo še vešče, ki se lovijo okrog potrošniških luči, okrog čudnih idolov (materialnih in človeških), ki so nam odvzeli dušo. Drenjamo se okrog njih, ker nas je strah biti sami, se ozreti vase, tu in tam zaiti v temo, narediti kakšno napako, poiskati samim sebi lastno pot ... Kot da bi se izgubili v prostoru in času, kot da več ne vemo, kaj je dobro in kaj slabo, se grejemo pri umetni luči. Smo pozabili na sonce? Na lučke, ki svetijo v vsakem od nas?

Če se ozremo okrog sebe, velik del našega življenja poteka ponoči. Noč ni več samo čas za spanje, za počitek! Izgubili smo ritem, tisti prvinski zemeljski ritem, ki ga narekujeta menjavanje svetlobe in teme, menjavanje letnih časov. Zakaj? Zaradi denarja, profita, zaradi dveh avtomobilov v družini, štirih mobitelov?

Umetno, nenaravno okolje zahodne civilizacije, ki ga je ustvaril človek, se v tem haikuju sreča z drobcenim bitjem, posredno pa se srečata tudi dve življenjski poti ... zaradi česar si je haiku prislužil nagrado.

Silva Trstenjak

Nagrada za niz

žvrgolenje ptic
malček v parku nabira
besedni zaklad

med valoma
zadihan kot pena
ne vidim obale

pravi kostanji
med listjem pobiram
podobe otroštva

prestrežen list
v razprti dlani
dvoje jeseni

pritiska mraz
za košček kruha se
tikam z golobi

skozi predor
kolesarim k svetlobi
pešec gre v temo

Brane Grgurovič, Slovenija

Presežnost nagrajenega haiku niza je v njegovi vsebinski in časovni razsežnosti. Vsak od šestih haikujev je samostojna miniaturna »zgodba«. Skupaj tvorijo zaokroženo celoto: 1. nekega koledarskega leta (štirih letnih časov) 2. »letnih časov« življenja in hkrati 3. življenjsko zgodbo nekega pesnika: od ščebetajočih do premraženih in lačnih ptic, preko prestreženega lista do spoznanja, pesnikove resnice, kdo na koncu zares potuje k svetlobi: kolesar, ki se mu mudi skozi življenje in bo zato hitreje in prej ugledal »poslednjo svetlobo«, ali počasnejši, bolj umirjeni pešec, ki ga na koncu temnega predora čaka svetel dan – skorajšnji »tu in zdaj«.

Od ranega otroštva (malčka, ki vase vpija prve besede) se preko poletja, t.j. najbolj aktivnega (»zadihanega«) obdobja, življenje prevesi v jesen in zimo, ki sta v nizu v omenjenih pomenih prevladujoča letna časa. Razen zadnjega vsi haikuji vsebujejo ustrezno sezonsko besedo, ki je tudi ena od pomembnih značilnosti haiku poezije, zlasti klasične.

Nizu je morda možno »očitati« le prvo osebo (»jaz«), uporabljeno v štirih haikujih, ki v haiku pesnjenju ni prav zaželena. Vendar pa se je pesnik ob zapisovanju haikujev »moral« spomniti svojega najzgodnejšega otroštva v žvrgolenju ptic, se poistovetiti z valom/peno, najti prave vrednote (podobe otroštva v kostanjih), razumeti golobe in njihovo životarjenje, ko pritisne mraz (in »mraz« v človeku). Pesniški subjekt ne privzema sebi tujih vlog, ampak ostaja naraven, on sam, kar daje haikujem iskrenost, doživetost in prepričljivost – v prepletenosti z naravo, v projiciranju notranjega mikrokozmosa v in skozi vse, kar ga obdaja.

Prvi haiku

Prvotne najbolj preproste jezikovne oblike so človeška bitja ('človečnjaki') verjetno pridobila kar po vzorcu živalskega sveta. Po stari legendi različnih ljudstev je bil prav ptičji jezik prvotni enotni jezik vseh živih bitij – ob zori stvarstva so jim ga podarili bogovi. Ptice, ki so živali z najbolj izraženo modro energijo grlene čakre, veljajo za neizčrpen navdih umetnikom, še posebej pesnikom. Jajce, iz katerega se izvalijo ptiči, pa velja za arhetipski simbol začetka.

V grščini beseda »ptica« pomeni sporočilo neba ali napoved. Tudi v antičnem Rimu je govorica ptic pomenila nebeško govorico bogov. V muslimanskem svetu ptič ponazarja človekovo usodo in njegovo nesmrtno dušo. Taoizem pticam pripisuje simboliko lahkotnosti in osvoboditve od zemeljskih bremen. Pri hindujcih je ptica simbol duše, včasih tudi razuma. Še starejši vedski teksti prikazujejo ptiče kot simbol prijateljstva bogov z ljudmi. V starih ezoteričnih spisih so ptice povezane z angeli, vilami in duhovnim spoznanjem. V starodavni kitajski književnosti predstavljajo nesmrtne nebeške glasnice. Tudi Kelti so imeli ptiče za glasnike in pomočnike bogov, ki so prinašali pomembna sporočila iz onostranstva. Skrivnostno ljudstvo Hopi Indijancev je prepričano, da ptice prek svojega ptičjega jezika neposredno komunicirajo z bogovi. S pticami živijo v popolni harmoniji ter razumejo njih

govorico tudi avstralski aboridžini. Ptice in njihovo petje so pogost motiv v haikujih japonskih klasikov.

Ključni besedi v tem haikuju sta »besedni zaklad«. Poleg vsebine ga odlikuje tudi klasična haiku forma 5-7-5. Prisluhniti pticam v najzgodnejšem otroštvu je dota (»zaklad«) za vse življenje.

Drugi haiku
Po zgodnjem otroštvu haiku avtorja in bralca prestavi v poletje, ne le zaradi valovanja morja, pač pa zaradi viška človekove aktivnosti na različnih področjih (delo, zakon, družina itd.), ki avtorja »zadiha kot peno«, da ne vidi kopnega za varni pristan(ek) in trdnih tal svojega bivanja, tudi ne za bolj poglobljeno doživljanje samega sebe. Iz haikuja je zaznati neko 'krizo', precep »med valoma«, negibnost in nemoč, zavedanje o nejasni prihodnosti, bodisi v zasebnem ali/in poslovnem življenju. Beseda »pena« poudarja hkrati aktivnost in krhko minljivost.

Morda bi niz moral imeti sedem haikujev. Za zaokroženo celoto letnih časov in življenjskih obdobij bralec pred drugim haikujem verjetno pogreša še en pomladni haiku – haiku iz obdobja adolescence. A ta »manko« je povsem razumljiv: mladostnik v pestrosti razvoja, vstopanja v odraslost in doživljanja sveta največkrat ne utegne pisati poezije (ali pa piše drugačno); raje jo polno živi.

Tretji in četrti haiku
Jesen v tišini odhajanja, poslavljanja barv, v dežju, megli in meglicah melanholije daje človeku več časa in razpoloženjskega okolja za razmišljanje, poglabljanje vase, za soočenje (»bilanco«) s svojim dosedanjim življenjem in staranjem. Prav v tem obdobju je v haiku poeziji nasploh pogosto zaznati vračanje v otroštvo, ki se človeku kar naenkrat zazdi kot tisto edinole »pravo«, v katerem je še bil z življenjskimi izkušnjami neobremenjeni *jaz*. Rdeča nit se po tretjem haikuju kar sama ponuja: četrti haiku je zaradi primerjave, vzporednosti »razprte dlani« in »jesenskega lista« zelo zgovoren, najbolj čustven. »List«, ki je ključna beseda tega haikuja, lahko simbolizira tudi list papirja, zapisano ustvarjanje, v katerem je neka tretja oseba spoznala, našla in prestregla pesniško (haiku) dušo.

Peti haiku
Tikanje z mestnimi golobi (in človeškimi »golobi«) pomeni biti njim enak, njihov prijatelj, jih razumeti, spoštovati, jim ponuditi kaj za pod zob; in jim zaupati tudi svojo premrlost, ko vsi skupaj v mrazu iščejo drobtino in se borijo za preživetje. Prav »tikanje« daje haikuju ključni pomen.

Šesti haiku
»Predor« kot ključna beseda v zadnjem haikuju simbolizira prelom, prehajanje iz enega koledarskega leta v drugo; iz izkušnje v izkušnjo, iz ene oblike in načina življenja v drugo, iz znanega v neznano – do končnega spoznanja o prednosti kolesarjenja ali pešačenja skozenj, tako v dejanskem kot v prenesenem pomenu. Avtor bi ga lahko poimenoval tudi »tunel« (kot npr. tunel nekdanje ozkotirne proge Trst – Poreč). Zdaj sonce, naslednji trenutek popolna tema in potem presenečenje – iz mondenega in živahnega Portoroža v mirni in solinarski Strunjan.

Alenka Zorman

POHVALJENI HAIKU

(po abecednem redu avtoric in avtorjev)

prejeta e-pošta
tvoja slika
mi zadiši po kavi

Uroš Beočanin, Slovenija

Skladišče čipov
za sočutje in nežnost.
Opuščeni program.

Lidija Brezavšček, Slovenija

community walk
each walker comes with
his own kind of stick

mestni sprehajalci
vsakdo od njih
z drugačno palico

David Cobb, Velika Britanija

Snježna pahulja
Biser na trepavici
Moje kčeri …

snežinka
biser na trepalnici
moje hčerke …

Ana Dabac, Hrvaška

Kosa moje bake
svih je boja radosti
moga djetinstva.

babičini lasje
v vseh barvah radosti
mojega otroštva

Dražen Filipović, Hrvaška

Ugasne cigareta
Med dvema neznancema
Ugasne pogovor

Mateusz Gwiazda, Poljska

hodim proti soncu
najprej srečam senco
nato tebe

Joca Jamšek, Slovenija

sajam cvijeća
sjeme i cvjetovi
u istom loncu

cvetlični sejem
semena in cvetovi
v istem lončku

Vilma Knežević, Hrvaška

tišina samoće
još tiše lete
latice trešnje

tišina samote
še tiše letijo
češnjevi venčni listki

Tonka Lovrić, Hrvaška

postadoh dijed
usred tramvaja …
preko mobitela

na tramvaju
po mobitelu
sem postal ded

Tomislav Maretić, Hrvaška

all night long,
the ears of the stone statue
fill with crickets

vso dolgo noč
ušesa kamnitega kipa
polna čričkov

Vasile Moldovan, Romunija

grčasti hrast
ranjena ptica najde
zatočišče

Matjaž Tevž Potočnik, Slovenija

trešnja u cvatu
daleko iza nas
ostaje riječ

cvetoča češnja
daleč za nama
ostane beseda

Živko Prodanović, Hrvaška

ko nisem ptica
vse pesmi v meni
hkrati utihnejo

Dominique Reščič, Slovenija

noč pod goro
zvezde se me polastijo
vse do zore

Jurij Rustja, Slovenija

Kos požvižguje.
Vrh drevesa se guglja
prezrta hruška.

Marko Skok, Slovenija

Tako tiho
po šampanjcu –
najina kozarca

Eduard Tara, Romunija

Peruti ptice
Zatrepetajo nad mano
Ne znam navzgor

Sonja Votolen, Slovenija

klobčič volne
završene pletilke
spleteni venci

Mimi Vresovnik, Slovenija

porodilja
šeta iz sobe u sobu
radjanje sunca

nosečnica
hodi iz sobe v sobo
rojevanje sonca

Mila Vukmirović, Srbija

u ljetnom sumraku
svađa mačora i
monolog starca

v poletnem somraku
mačji prepir in
monolog starca

Jadran Zalokar, Hrvaška

izgubljena leta
najdena
med vrsticami

Jana Žufić, Hrvaška

IZBOR OSTALIH HAIKUJEV

(po abecednem redu avtoric in avtorjev)

dolge noge lepotice
zavežejo pentljo
na mojih ledjih

Uroš Beočanin, Slovenija

dve telesi mečeta
eno senco
na strnišče rži

Uroš Beočanin, Slovenija

cold morning
my cappucino machine
coughs

mrzlo jutro
moj aparat za kapučino
kašlja

Ernest J. Berry, Nova Zelandija

ruža na platnu
davno izvezena
još cvijeta

vrtnica na platnu
davno izvezena
še cveti

Josipa Braut, Hrvaška

Narančasti srp
provirio među grane
tuđeg drveta.

oranžni srp
je pogledal med veje
tujega drevesa

Sonja Buljević, Hrvaška

Gavran na grani
Na prostirci od snijega
Odmara se sjenka.

vrana na veji
na snežni preprogi
počiva senca

Milena Burčul Mrkela, Srbija

Na spletnih straneh
Je veliko virusov
Ti si največji

Agata Chudziak, Poljska

band in the park
a toddler in her pram
tries to conduct

godba v parku
malčica v vozičku
poskuša dirigirati

David Cobb, Velika Britanija

Včasih ti pojem
in ptice še lepše si
pulijo perje.

Iztok Čebašek, Slovenija

the cherry blossoms
while we're arguing …
but what was it about?

češnja cveti
ko se prepirava …
za kaj je že šlo?

Omilla – Tsveta Djagarova, Bolgarija

Neki ga zovu
Daunov sindom. A ja –
Mjerom za ljubav

Nekateri mu pravijo
Downov sindrom. A jaz –
Merilo ljubezni

(objavljen na spletni strani Diogen)

Smajil Durmišević, Bosna in Hercegovina

razklal si dvojino
in dal ednini
prosto pot

Anja Erbežnik, Slovenija

ob gubah starca
vse moje znanje
v hipu zbledi

Bojan Forščček, Slovenija

prelepo dekle
povabil bi jo na čaj
a nimam – besed

Bojan Forščček, Slovenija

party is over
balloons are rolling
round the garden

konec zabave
baloni se kotalijo
po vrtu

Željko Funda, Hrvaška

summer afternoon:
cricket and I enjoy
a book of fiction

poletno popoldne
s čričkom uživava v branju
leposlovja

Goran Gatalica, Hrvaška

S temnega neba
nad industrijsko cono
prva snežinka.

Borut Gombač, Slovenija

razsute ovčice
na modrem nebu in
po kurdskem višavju

Tatjana Jamnik Pocajt, Slovenija

Odložim časopis.
V ustih ostane okus
po medu in krvi.

Neža Kocjan, Slovenija

na starem prtu
bleda vezenina rož
mamina mladost

(objavljen na pesniškem portalu pesem.si)

Majda Kočar, Slovenija

nikogar ni
dve senci
se vlečeta za nama

Olga Kolenc, Slovenija

jutranje sonce
med rosnimi travami
umira taščica

(objavljen na pesniškem portalu pesem.si)

Ivanka Kostantino, Slovenija

Roka v zlatu,
luknja v žepu srca,
še sem siromak.

Jernej Kusterle, Slovenija

dvojčka v vrtcu –
eden riše golo drevo,
drugi košato

Simon Lavrič, Slovenija

dan brez izhoda
dvakrat igram remi pa
dež še kar pada

Simon Lavrič, Slovenija

V tkalnici oblakov
sem se zataknila.
Se utopila v dežju.

Bojana Levinger, Slovenija

lepa noč
otrok ne spi
nihče ne spi

Tomasz Los, Poljska

Skozi rešetke
rezine sonca na tleh
poteptane.

Darica Majer Leban, Slovenija

cold morning
a young woman cries
near the chemo room

mrzlo jutro
mlada ženska joka
pred onkološko

Jacek Margolak, Poljska

autumn wind –
the plaster falls off
my ceiling

jesenski veter
omet odpade
z mojega stropa

Jacek Margolak, Poljska

u predvečerje –
sjena orača duža
od oranice

pred večerom –
oračeva senca
daljša od brazde

Zlatko Martinko, Hrvaška

vuku uzicu
svaki na svoju stranu
dječak i pas

vrvico vlečeta
vsak na svojo stran
deček in pes

Duško Matas, Hrvaška

Megla nad barjem.
Osameli otočki
iščejo luko.

(objavljen na pesniškem portalu pesem.si)

Alenka Mihorič, Slovenija

Lenobna reka.
Skozi čapljin kljun polzi
ribje življenje.

(objavljen na pesniškem portalu pesem.si)

Alenka Mihorič, Slovenija

Cvetoča ajda.
Nevestina obleka
lovi čebele.

(objavljen na pesniškem portalu pesem.si)

Alenka Mihorič, Slovenija

u dječjem parku
sumrak na vrtuljku
se sam okreče

otroško igrišče
mrak se sam
na vrtiljaku obrača

Malvina Mileta, Hrvaška

Mačka na oknu.
Oba dihava
cigaretni dim.

Marjan Minov, Makedonija

za hišnim vogalom
čaka zgodnje sonce
da me zaslepi

Silva Mizerit, Slovenija

na balkonu
dva bela stola
vedno prazna

Silva Mizerit, Slovenija

An olive branch
Just on the borderline
I wonder whose it is

oljčna vejica
prav tam na meji
ugibam čigava

Vasile Moldovan, Romunija

autumn twilight –
only a chrysanthemum
lights the garden

jesenski mrak
samo krizantema
osvetljuje vrt

Vasile Moldovan, Romunija

glasen vrisk
ko veter razkrije
pozabljen gozd

Maruša Mugerli Lavrenčič, Slovenija

Mother's Day
a chrysanthemum petal
at my dorstep

materinski dan
cvetni list krizanteme
na mojem pragu

Rita Odeh, Izrael

Wine knocks in the window –
Between us the shadow of
A white butterfly

trta trka na okno
med nama senca
belinčka

Oprica Padeanu, Romunija

tišina
snijeg pješači
u moje oči

tišina
sneg pešači
v moje oči

Zlatko Pochobradsky, Hrvaška

zapuščen križ
samoten ptič se igra
s svojo senco

Matjaž Tevž Potočnik, Slovenija

V posteljo toplo
se je skril ves svet.
Zimska noč.

Zoran Radičeski, Makedonija

miriše jesen –
pridješ li sasvim blizu
i list ružmarina

diši jesen –
če prideš čisto blizu
tudi list rožmarina

Dragan J. Ristić, Srbija

deset parova
belih gaća na žici
u svetlarniku

deset parov
belih spodnjic na žici
v svetilniku

Anna Rostokina, Srbija

heat wave –
this one goldfinch
in all the cosmos

vročinski val –
samo tale lišček
v celotnem vesolju

Timothy Russel, ZDA

planting rice
– oh, my soul
does not age!

sajenje riža
– o, moja duša
se ne stara!

Ernesto P. Santiago, Grčija

first snow –
I remember
I screamed

prvi sneg –
spominjam se
svojega vriska

Ernesto P. Santiago, Grčija

grmovje duši
zasoplo igro poti
čez senožeti

(objavljen na pesniškem portalu pesem.si)

Ida Semenič, Slovenija

Škarjast rep ptice
bo odrezal samoto
v pesmi vrnitve.

Alenka Skupek, Slovenija

Otkotrlja se
čak do bubamare –
dečija suza

skotalila se je
vse do pikapolonice
otroška solza

Tatjana Stefanović, Srbija

Popotnik ne ve,
ko se veter obrne,
da padel je list.

Milenko Strašek, Slovenija

Mrak se usede
na gole veje.
Diši po dežju

Slavica Štirn, Slovenija

V poletnem jutru
bosonoga otresam
bisere.

Slavica Štirn, Slovenija

Gorski ovčjak –
z vsako zgodbo bližje
prednikom

Eduard Tara, Romunija

organic food hall
fresh veggies all wrapped
in polystyrene

oddelek z bio prehrano
sveža zelenjava
zavita v polistiren

Barbara A. Taylor, Avstralija

Snowflakes dancing
past the window of my cell
my once white hands.

snežinke plešejo
mimo okna moje celice
moje nekoč bele roke

Frans Terryn, Belgija

Spomin sanjari
na pozabljeni mizi –
drobtina v dlani.

Veronika Vezovnik, Slovenija

Osušen čeka
jesenje vjetrove,
cvijet bagrema.

posušen čaka
jesenske vetrove
akacijev cvet

Branka Vojinović Jegdić, Črna gora

Žlica na mizi
Nedotaknjena mineštra
Morda le prideš

Sonja Votolen, Slovenija

Prhut ptice
v posušenem listju
Z njim zastrem spomine

Sonja Votolen, Slovenija

preko obraza
v brazde sanj vsajeno
kapljanje časa

Milan Žniderič, Slovenija